

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/10866 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 7 maart 2007 in
het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 maart 2002 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, geweigerd om appellante ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 3 februari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 18 april 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar
van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

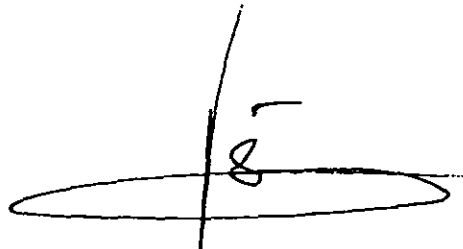
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 juni 2007

154-527.

Verzonden: **05 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/10866

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 7 maart 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Chinese,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. J.G. Wiebes,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde: mr. M.M.C. Disselkamp.

Procesverloop

Op 26 februari 2002 heeft eiseres een aanvraag tot toelating als vluchteling ingediend. Verweerder heeft bij besluit van 1 maart 2002 deze aanvraag afgewezen en ambtshalve besloten eiseres geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking: 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' (amv), te verlenen. Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

Het beroep is bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 29 maart 2002 (AWB 02/15970), ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak is hoger beroep ingesteld.

Bij uitspraak van 12 juni 2002 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State het beroep gegrond verklaard, voor zover de rechtbank het beroep tegen de weigering om eiseres een verblijfsvergunning regulier te verlenen ongegrond verklaard heeft. Daarbij heeft de Afdeling de rechtbank te verstaan gegeven dat het bij de rechtbank ingediende beroepsschrift aan verweerder diende te worden doorgezonden, opdat deze het als bezwaarschrift tegen de weigering behandelt.

Op 25 juni 2002 heeft doorzending van het beroepsschrift naar verweerder plaatsgevonden.

AWB 06/10866

2

Bij besluit van 3 februari 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

Tevens heeft eiseres de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eiseres achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 06/10867.

De zaak is behandeld op de zitting van 24 januari 2007, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 3 februari 2006 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Eiseres is geboren op _____ en als minderjarige, die zwanger was, op 12 februari 2002 Nederland binnengekomen. Haar eerste kind is hier te lande geboren op _____. Haar tweede kind is op _____ eveneens in Nederland geboren en erkend door haar Chinese partner.
3. De rechtbank overweegt als volgt.
4. Ingevolge artikel 3.56 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan aan een alleenstaande minderjarige vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 14, eerste lid aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), onder de beperking genoemd in artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vb 2000, ambtshalve worden verleend.
5. Gelet op het feit dat de aanvraag van eiseres dateert van na 1 april 2001 is, ingevolge het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2005/12, het beleid van toepassing zoals beschreven in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), zoals laatstelijk gewijzigd met ingang van 3 april 2005.
6. Ingevolge de uitgangspunten van dat beleid moeten alleenstaande minderjarige vreemdelingen van wie de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel is afgewezen, terugkeren naar het land van herkomst of een ander land waar zij redelijkerwijs naar toe kunnen gaan. Wanneer uit feiten en omstandigheden blijkt dat aannemelijk is dat de minderjarige zich in het land van herkomst, of in een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan, niet zelfstandig kan handhaven, dient te worden beoordeeld of bij terugkeer aldaar voor de minderjarige naar plaatselijke maatstaven gemeten adequate opvang aanwezig is. De toetsing aan het bijzondere beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen is ex nunc. Van belang is dus niet de situatie op het moment van de asielaanvraag, maar die op het moment van ambtshalve beslissen.
7. Ter onderbouwing van zijn standpunt dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid heeft verweerder – onder verwijzing naar

AWB 06/10866

3

de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 9 april 2001, 28 maart 2003, 15 april 2004 en 30 juni 2005 – aangevoerd dat in China adequate opvang voor minderjarigen voorhanden is in situaties waarin sprake is van een alleenstaande minderjarige moeder met kind. Verweerder heeft daarbij verwezen naar het beleid aangaande adequate opvang in China, zoals neergelegd in hoofdstuk C8 van de Vc 2000, welke ten tijde van belang, was gewijzigd naar aanleiding van het WBV 2002/13 van 24 april 2002.

8. De gemachtigde van eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder in zijn motivering ten onrechte slechts rekening heeft gehouden met één kind, terwijl eiseres twee kinderen heeft. Voorts is er volgens eiseres voor een minderjarige moeder met kind geen plaats in een weeshuis, zodat zij van haar kind zal worden gescheiden (strijd met art. 8 EVRM). Bovendien blijkt uit het ambtsbericht niet of eiseres met haar kinderen aanspraak kan maken op hulp van een buurtcomité. Verder heeft verweerder eiseres ten onrechte voortgezet verblijf onthouden nadat zij meerderjarig was geworden. Tot slot heeft eiseres zich op het standpunt gesteld dat de positie van jong-meerderjarige ongehuwde moeder met twee kinderen in China niet wordt geaccepteerd.

9. De door de gemachtigde van eiseres eerst ter zitting van de rechtbank opgeworpen stelling, dat de informatie in de ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over de situatie in China voor wat betreft de leeftijdsgroep 16 tot 17 jarigen te summier wordt geacht, en de ter onderbouwing daarvan overgelegde uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 7 maart 2006, zijn naar het oordeel van de rechtbank tardief gedaan c.q. ingebracht en zullen derhalve buiten beschouwing worden gelaten.

10. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er ten tijde van het ambtshalve besluit van 1 maart 2002 voor eiseres, gelet op het thematische ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 9 april 2001 over de opvang van alleenstaande minderjarigen in China, sprake was van adequate opvang in haar land van herkomst en dat eiseres, vanwege het bereiken van de meerderjarige leeftijd op 7 augustus 2004, vanaf die datum geen aanspraak meer kan maken op een verblijfsvergunning op grond van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Daarbij is verweerder terecht uitgegaan van de situatie dat eiseres nog één kind had. Immers, eiseres zou, wanneer zij daar aanspraak op zou hebben kunnen maken, slechts een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling hebben gekregen tot haar achttiende, dus tot 7 augustus 2004. Het eerst daarna op 14 augustus 2005 geboren tweede kind van eiseres is dus een omstandigheid die niet betrokken kan worden bij de vraag of eiseres vóór haar achttiende in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich eveneens in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er voor minderjarige moeders met een kind ook adequate opvang in China aanwezig is. Daarbij heeft verweerder terecht verwezen naar de ambtsberichten van maart 2003 en juni 2005, waaruit blijkt dat vrouwen met een in het buitenland geboren kind kunnen terugkeren in de Chinese maatschappij. Bij terugkeer kunnen zij weliswaar niet in opvanghuizen c.q. weeshuizen worden opgevangen, maar kunnen zij wel hulp vragen bij het buurtcomité in de plaats van herkomst. Via het buurtcomité kan een bijstanduitkering worden aangevraagd en kan de ongehuwde moeder ook sociale ondersteuning krijgen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres met haar stelling dat uit die ambtsberichten niet blijkt of zij met haar kinderen aanspraak kan maken op hulp van een buurtcomité geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van die ambtsberichten aangedragen.

AWB 06/10866

4

11. Voor wat betreft de stelling van eiseres dat de positie van jong-meerderjarige ongehuwde moeders met twee kinderen in China niet wordt geaccepteerd vanwege de één-kindpolitiek, overweegt de rechtbank dat dat niet kan afdoen aan het bestreden besluit en de overwegingen waarop het rust, nu uit het ambtsbericht van april 2004 blijkt dat vrouwen met een in het buitenland geboren kind dan wel kinderen kunnen terugkeren in de Chinese maatschappij.

12. Voor zover eiseres met haar stelling, dat er voor haar met haar kind geen plaats is in een weeshuis, heeft beoogd een beroep te doen op het in artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) genoemde respect voor het familie- of gezinsleven, is de rechtbank van oordeel dat – nog afgezien van het feit dat de veronderstelde scheiding van moeder en kind bij opvang in China slechts een vermoeden is van eiseres dat niet uit de ambtsberichten kan worden afgeleid – verweerder terecht heeft overwogen dat bij een asielaanvraag, in het kader van de ambtshalve toets of eiseres voor een verblijfsvergunning regulier op grond van het beleid voor alleenstaande minderjarige asielzoekers in aanmerking komt, geen plaats is voor toetsing aan artikel 8 van het EVRM.

13. Gelet op het bovenstaande heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, eiseres in redelijkheid een verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid kunnen onthouden.

14. De stelling van eiseres dat verweerder haar ten onrechte voortgezet verblijf heeft onthouden nadat zij meerderjarig was geworden, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Eiseres is immers niet in het bezit geweest van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' (of enige andere verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd). Nu die weigering – zoals blijkt uit het vorenoverwogene – de toets in rechte kan doorstaan, kan ook geen sprake zijn van voortgezet verblijf als bedoeld in artikel 3.51 dan wel 3.52 van het Vb 2000. Reeds om die reden hoefde verweerder naar het oordeel van de rechtbank in het geval van eiseres niet te toetsen aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning regulier voor voortgezet verblijf.

15. Het beroep is derhalve ongegrond.

16. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte proceskosten bestaat onder de gegeven omstandigheden geen aanleiding.

17. Mitsdien wordt beslist als volgt.

AWB 06/10866

5

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en in het openbaar uitgesproken in
tegenwoordigheid van mr. P.M. de Kruif als griffier op 7 maart 2007.

P.M. de Kruif

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

WOKRADE KONFOR
De griffier van
de rechtbank
Sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 07 MAART 2007

Meeuwis Advocaten

mr dra. Th.H. Meeuwis
mr J.G. Wiebes
mr A. Stool
mr P.A.J. van Putten
advocaten en procureurs

Jupiterweg 21
8251 AW Dronten
Telefoon 0321-317247
Telefax 0321-315920

Poethus 293
8250 AG Dronten

RAAD VAN STATE	
1974 INGEKOMEN	
8 - 3 APR 2007	
ZAAKNR.	02351
AAN:	VI
BEHANDELD: DO:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

per fax: 070 - 36 51 380
en per gewone post

Inzako: Staat
Onderwerp: Hoger beroep vreemdelingenzaken
Uw kenmerk:
Ons kenmerk: 07.0091/W/RE
Dronten, 3 april 2007

Toevoeging Civiel is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem.

Hoogedelgestrengte Heer/Vrouwe,

Appellante,

1. mevrouw geboren op te (China), van Chinese
nationaliteit, wonende, althans verblijvende te aan de

te dezer zake woonplaats kiezende te 8251 AW Dronten aan de Jupiterweg 21, ten kantore van Meeuwis Advocaten van wie mr. J.G. Wiebes als gemachtigde zal optreden, doen u het volgende mededelen.

Bij uitspraak d.d. 7 maart 2007, verzonden op eveneens 7 maart 2007 van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, Vreemdelingenkamer onder nummer Awb 06 / 10866 (productie 1), heeft de rechtbank het namens Appellante ingediende beroepschrift d.d. 1 maart 2006 gericht tegen de beschikking d.d. 3 februari 2006 van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans opgevolgd door de Staatssecretaris van Justitie onder IND-nummer 0202.26.2039 ongegrond verklaard.

Appellante kan zich met de inhoud van genoemde uitspraak niet verenigen en is van mening dat het namens haar ingediende beroepschrift gegrond verklaard had dienen te worden. Reden waarom ondergetekende, *daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd* door Appellante thans hoger beroep instelt bij uw Afdeling.

Appellante verwijst allereerst naar hetgeen eerder in het kader van de bezwaar- en beroepsfase naar voren is gebracht.

GRIEF I

De rechtbank overweegt onder rechtsoverweging 6 terecht dat:

"De toetsing aan het bijzondere beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen is ex nunc. Van belang is dus niet de situatie op het moment van de asielaanvraag, maar die op het moment van ambtshalve beslissen."

De rechtbank gaat echter voorbij aan het feit dat na de uitspraak van 12 juni 2002 van uw Afdeling inhoudende een gegrond hoger beroep, het beroepschrift voor wat betreft het regulier gedeelte (amv) aan verweerder werd doorgezonden, voor verdere behandeling als bezwaarschrift. De bestreden beschikking d.d. 3 februari 2006 is dan ook genomen als een beslissing op het bezwaarschrift.

De gedachte hierbij is dat op grond van artikel 7:11 lid 1 Awb een volledige heroverweging van het bestreden besluit plaatsvindt waarbij het bezwaarschrift als grondslag wordt genomen. In het kader van de heroverweging wordt rekening gehouden met gewijzigde omstandigheden die het recht of beleid kunnen betreffen doch tevens allerlei feitelijke zaken. Dit impliceert dat ook ten tijde van het bestreden besluit een ex-nunc toetsing plaatsvindt.

Appellante constateert dat de rechtbank zich onder rechtsoverweging 10 vooral laat leiden door het toetsmoment ten tijde van het primaire besluit. In strijd met artikel 7:11 Awb overweegt de rechtbank:

"Daarbij is verweerder terecht uitgegaan van de situatie dat eiseres nog één kind had. Immers, eiseres zou, wanneer zij daar aanspraak op zou hebben kunnen maken, slechts een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling hebben gekregen tot haar achttiende, dus tot 7 augustus 2004. Het eerst daarna op 14 augustus 2005 geboren tweede kind van eisers is dus een omstandigheid die niet betrokken kan worden bij de vraag of eiseres voor haar achttiende in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling."

GRIEF II

Zoals de rechtbank correct heeft opgemerkt, bereikte Appellante op 7 augustus 2004 de meerderjarige leeftijd. Nu haar asielaanvraag dateert van 26 februari 2002 was reeds duidelijk dat zij ook bij inwilliging van de verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling, niet drie jaar op basis van deze verblijfsvergunning in Nederland zou verblijven. Immers eerst na drie jaar zal deze verblijfstitel worden omgezet in "voortgezet verblijf".

Hieruit volgt dat ten tijde van het bestreden besluit op 3 februari 2006 duidelijk was voor verweerder en voor Appellante, dat zij niet meer in aanmerking kwam voor de amv-vergunning. Voorts was duidelijk dat Appellante niet kon voldoen aan de voorwaarden voor verblijf onder de beperking: "voortgezet verblijf (na drie jaar amv-vergunning)" c.q. niet meer van belang was om vast te stellen of zij voor haar achttiende wel in aanmerking had moeten komen voor deze verblijfstitel.

Verweerder heeft echter Appellante wel gehoord op 1 december 2005. Zij was op dat moment reeds meerderjarig en moeder van twee kinderen. De toenmalig gemachtigde stelde direct de vraag:

"Het bezwaar is gericht op de aanvraag voor een vergunning regulier AMV. Spelen er nog andere zaken een rol in het kader van de reguliere aanvraag?"

De voorzitter antwoordde:

"De aanvraag is afgedaan, omdat er adequate opvang voor betrokkene in het land van herkomst is, ze heeft inmiddels een kindje, is besloten om een AC-zitting te plannen. Inmiddels is betrokkene meerderjarig, zodoende begrijp ik ook uw vraag, maar deze zitting kan bijdragen aan de zorgvuldigheid van het besluit."

Appellante vertelt voorts dat zij een tweede kindje heeft en dat zij een relatie heeft. Vervolgens wordt door de voorzitter ter zitting uitgebreid ingegaan op de terugkeermogelijkheden van Appellante naar China als meerderjarige met twee kinderen. Herhaaldelijk wordt de vraag gesteld:

"Zijn er bijzondere individuele omstandigheden op grond waarvan u meent dat u Nederland niet kunt verlaten dan wel u niet kunt terugkeren naar uw land van herkomst?"

In het bestreden besluit wordt vervolgens een aanzienlijke passage gewijd aan de afweging op grond van artikel 4:84 Awb:

"Voorts is ter zitting aan betrokkene gevraagd of er sprake is van bijzondere feiten of omstandigheden die tot een andere afweging van de hier genoemde belangen zouden kunnen leiden."

Het betreft overduidelijk een toets aan artikel 4:84 Awb waarbij de inherente- dan wel

discretionaire bevoegdheid van verweerder wordt toegepast. Echter ook in het kader van deze overweging dient ex-nunc een volledige belangenafweging plaats te vinden. De rechtbank heeft dit miskent en komt tevens ten onrechte tot de overweging 12:

"Voor zover eiseres met haar stelling (...) geen plaats is voor toetsing aan artikel 8 van het EVRM".

In het kader van de toets aan artikel 4:84 Awb hadden alle argumenten dienen te worden betrokken bij de besluitvorming. Appellante zoekt hierbij aansluiting bij de uitspraak van uw Afdeling van 21 december 2006, nr. 200605794/1, JV 2007/56.

GRIEF III

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 13:

"Gelet op het bovenstaande heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, eiseres in redelijkheid een verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid kunnen onthouden."

De rechtbank miskent dat Appellante voor deze vergunning niet meer in aanmerking kon komen. Appellante verwijst ter illustratie naar de uitspraak van rechtbank Zwolle d.d. 22 maart 2007, Awb 06/774 (productie 2). De rechtbank verzuimt te beoordelen of verweerder op zorgvuldige wijze heeft getoetst in het kader van artikel 4:84 Awb. Nu verweerder reeds het tweede kind en het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM bij de besluitvorming wilde betrekken, had de rechtbank het beroep gegrond dienen te verklaren wegens onzorgvuldige en onvoldoende gemotiveerde besluitvorming.

Met betrekking tot de terugkeer van Appellante als meerderjarige, had verweerder rekening dienen te houden met twee kinderen.

GRIEF IV

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder 14:

"De stelling van eiseres (...) niet te toetsen aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning regulier voor voortgezet verblijf."

Immers zoals hierboven reeds is aangegeven, kwam Appellante aan deze verblijfsvergunning niet toe nu zij niet drie jaar op basis van een amv-vergunning in Nederland kon verblijven. Appellante heeft op andere gronden (artikel 4:84 Awb) verzocht om deze verblijfstitel en de rechtbank laat zich over deze aspecten van de zaak in het geheel niet uit.

GRIEF V

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder 15 en op pagina 5:

"Het beroep is derhalve ongegrond."

"De rechtbank verklaart het beroep ongegrond."

Onderhavige grief dient in samenhang te worden gezien in de context van bovenstaande grieven en mist zelfstandige betekenis.

Op grond van het bovenstaande verzoekt Appellante voornoemd u:

I.

de uitspraak van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, zp. 's-Hertogenbosch d.d. 7 maart 2007 te vernietigen en het beroepsschrift d.d. 1 maart 2006 alsnog gegrond te verklaren,

PRIMAIR:

alsnog de vernietiging uit te spreken over de beschikking d.d. 3 februari 2006 van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van Justitie, en te bepalen dat Appellante alsnog in het bezit wordt gesteld van een vergunning tot verblijf voor bepaalde tijd regulier,

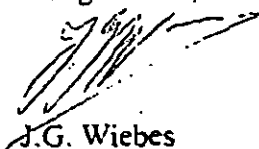
SUBSIDIAIR:

te bepalen dat de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage dan wel de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie nieuwe beslissingen neemt met inachtnaam van uw uitspraak,

II.

Verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Hoogachtend,

J.G. Wiebes

Producties: twee

N.B. Afschrift van deze brief (met bijlagen) zond ik heden aan verweerder.